

Пейо Яворов

Прости!

Тежи ми погледът прощален,
изпълнен с укор и тъга –
и вехна, крея аз печален с
еднички спомени сега...

Не бяхме си ръка подали,
не бяхме разменили реч –
сърцата бяха се разбрали,
сърцата знаеха се веч.

И щастие възможно беше,
възможно беше – не мечта!
Самичък бог над тази бдеше...
А днес – най-черна самота.

Последен път... минути бързи...
Пред мене облак се изви.
Прострях ръце, пороних сълзи,
извиках... късно бе, уви!

Виновен съм. И оскърбена,
към мене яд ли сетиш ти,
о, знай – добре си отмъстена,
душа невинна, – и прости!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7167>]